

[Steen.]

tiske Omraade tvang ogsaa Danmark til at forlade den frie Handel, vi længst muligt har fastholdt, da var Venstrepartiet enigt med os andre om, at det System, vi her valgte at tage i Brug, var det, der passede bedst for os og vore Forhold.

Partiet burde heller ikke glemme, at det Forslag, som Partiet havde skitseret og gjort sig til Talsmand for, om at erstatte det System, de ustandselig angriber, med et System af samme Beskaffenhed eller et stærkt ændret — hvorledes det ærede Medlem nu selv vil forklare det —, er blevet afvist af den danske Vælgerbefolkning. Og det er naturligt, naar man erindrer sig, at trods alle Vanskeligheder saa har Forholdene fra 1932 og frem til i Dag formet sig saaledes, at de viser en opadgaaende Kurve for Landbruget saavel som for alle øvrige Erhverv, og at de Afsætningsmuligheder, paa Grundlag af hvilke dette har været muligt for Landbrugets Vedkommende, er Afsætningsmuligheder, vi har skaffet os i Kraft af og under dette System, som det ærede Medlem ustandselig og i alle rimelige og urimelige Forbindelser angriber.

Vi er ganske klar over, at det er en let og taknemmelig Opgave at behandle dette Spørgsmaal saaledes, at man drager frem en Række af Vanskeligheder, som et System af den Beskaffenhed fra Dag til Dag stiller en Række af Landets Borgere over for; men jeg siger til det ærede Medlem, at Helheden er i denne Forbindelse en Faktor, som det ærede Parti paa en noget letsindig Maade tillader sig at se bort fra.

Jeg vil gerne udtale vor Tilfredshed med, at der stadig er Orden i de offentlige Finanser, og jeg vil henstille til Partiet Venstre, om det dog ikke var rimeligt nu snart at holde op med den evindelige Talen og Skriven om, at vi styrer mod finansielt Sammenbrud, for det er en Tale, som ingen Rod har i Virkeligheden. At der her i Landet er affholdt store fælles Udgifter, og at der til Dækning af disse er udskrevet betydelige Skatter, er rigtigt. Det ærede Medlem kredser stedse herom og siger, at det kan ikke blive ved at gaa paa den Maade, vi maa gaa den Vej, Venstre har anvist: At sætte Tæring efter Næring og komme nedad med Udgifterne. Jeg har hørt den Tale nogle

Gange, men jeg vilde meget hellere have hørt den i en mere koncentreret Form, saaledes at det ærede Medlem havde peget paa de og de Omraader, hvor Venstre mente det var muligt paa forsvarlig Maade at gennemføre de Beparelser, som skulde muliggøre Nedgangen i Skattebyrden.

Jeg har intet hørt herom. De Omraader, som det ærede Medlem beskæftigede sig med her i Dag, og som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har beskæftiget sig med — jeg tænker navnlig paa Forsvarsvæsenet —, blev behandlet ud fra den Betragtning, at der maatte forøgede Udgifter til. Men jeg henstiller altsaa til det ærede Medlem, hvis han vil fortsætte med at anvise os den Vej, at vi da blot skitsemaæssigt i alt Fald faar at vide, hvor det var, det ærede Medlem havde tænkt sig, at Beparelserne skulde foregaa.

Nej, Sandheden er en anden; det er den, at Status over disse Aar, baade for Stat, Amt og Kommuner, efter Omstændighederne maa siges at være tilfredsstillende. For Statens Vedkommende er der i de 7 Aar afbetalt paa den faste Statsgæld ca. 200 Mill. Kr., ny Statsgæld er stiftet til et Beløb af 103 Mill. Kr., og dertil kommer nu i Løbet af Sommeren det nye Statslaan paa de 65 Mill. Kr. Det kan altsaa ikke være Statsobligationer, der har tyngt Laanemarkedet, som Partiet Venstre ynder at give det Udseende af, hver Gang Diskussionen her i Landet drejer sig om Rente-fodens Højde.

Ser vi paa Statens Driftsbudget, har der i de 6 Aar fra 1. April 1929 til 1. April 1936 været et samlet Overskud paa ca. 47 Mill. Kr. Regner vi, at 1935—36 i hvert Fald ikke giver Underskud, sandsynligvis ogsaa et lille Overskud, bliver det et Beløb paa ca. 50 Mill. Kr., som det har været muligt at anvende til Kapitalanlæg og til Udlaan til Erhvervslivet. Men disse Venstres finansielle Bekymringer kommer oftest til Orde i Forbindelse med Socialreformen i al Almindelighed og stærkere med Hensyn til Arbejdsløsheden; dér bliver Bekymringerne altid meget større end over for noget andet Forhold. I det hele taget synes Partiet Venstre i sin Kritik af Socialreformen ikke paa nogen Maade at være hemmet af den Kendsgerning, at Partiet selv har stemt for den.